3. Artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea, van het Reglement voor de procesvoering, volgens hetwelk het Hof ook een partij die in het gelijk is gesteld, kan veroordelen tot vergoeding aan de wederpartij van de kosten van een procedure die door haar eigen optreden is veroorzaakt, dient te worden toegepast op een instelling die een ambtenaar ertoe heeft gebracht beroep in te stellen, door zelf een ongewone situatie in het leven te roepen en bij de betrokkene begrijpelijke, zij het ook niet gerechtvaardigde, verwachtingen te wekken.

In zaak 218/80,

WALTRAUT KRUSE, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Brussel, vertegenwoordigd door P.-P. Van Gehuchten, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij F. Loesch, advocaat aldaar, 2, rue Goethe,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch hoofdadviseur, J.-P. Delahousse als gemachtigde, bijgestaan door D. Jacob, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg;

verweerster,

betreffende — volgens het verzoekschrift — een verzoek de Commissie te gelasten, ingevolge artikel 24 Ambtenarenstatuut verzoekster haar recht op behoud van haar werkzaamheden als vertaalster en van haar uitsluitende tewerkstelling in die functie te waarborgen, en — volgens de repliek — een verzoek om vast te stellen dat de Commissie haar verplichting de bijscholing van verzoekster te vergemakkelijken, niet is nagekomen, met veroordeling van de Commissie tot betaling van één frank ter zake van schadevergoeding voor de door haar uit dien hoofde geleden schade,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

samengesteld als volgt: O. Due, kamerpresident, P. Pescatore en A. Chloros, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de conclusies, middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten

Verzoekster, Waltraut Kruse, is sedert 1961 ambtenaar van de Europese Gemeenschappen. Zij is ingedeeld in categorie C als secretaresse-stenotypiste. In de eerste jaren dat zij in dienst was, verrichtte zij secretariaatswerk in eigenlijke zin, maar blijkens haar beoordelingsrapport over 1970/1971 hield zij zich toen reeds bezig met diverse vertalingen en met het redigeren van teksten in de gebruikelijke werktalen.

Vanaf maart 1973 was zij uitsluitend belast met het redigeren van teksten en het maken van vertalingen in verscheidene talen, en uit haar beoordelingsrapporten blijkt dat zij zich tot volle tevredenheid van haar hiërarchische meerderen van deze taak kweet. In juni 1979 werd haar echter gevraagd ook secretariaatswerk te verrichten, en zij verklaarde toen dat zij om gezondheidsredenen niet in staat was zich met enig ander soort werk bezig te houden dan met vertalen.

Vanaf begin juni 1979 tot het eind van dat jaar was verzoekster afwezig wegens ziekte. Op 3 december had zij een onderhoud met haar directe chef, die haar meedeelde dat het in het voornemen lag haar, wanneer zij haar werkzaamheden in januari 1980 zou hervatten, te detacheren bij de bibliotheek, waar zij zich aan spoedvertaalwerk kon wijden, doch slechts voor de helft van de tijd. Uit het dossier blijkt dat verzoekster met kracht tegen deze laatste beperking heeft geprotesteerd.

Bij memo van 7 januari 1980, gericht aan haar directeur-generaal, deelde verzoek-

ster mee dat zij haar werkzaamheden onder voorbehoud van al haar rechten en met name van al haar verworven rechten, hervatte.

Op 18 januari 1980 bevestigde haar directeur-generaal de ontvangst van dat memo, stelde vast dat verzoekster sinds 8 januari 1980 wederom afwezig was, en deelde mee dat hij het memo in verband met de opmerking over verworven rechten had doorgestuurd naar de hiervoor bevoegde directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer.

Hierop volgde een briefwisseling tussen verzoeksters advocaat en de administratie (brieven van 17 januari, 17 maart en 22 april 1980). Op 18 april 1980 diende verzoekster een administratieve klacht in, die op 28 juli daaropvolgende door de administratie werd afgewezen. Het onderhavige beroep is op 28 oktober 1980 ingesteld.

Op 22 april 1980 deelde het tot aanstelling bevoegde gezag verzoekster mee, dat het had besloten haar zaak aan de invaliditeitscommissie voor te leggen.

II — Conclusies van partijen

In haar verzoekschrift concludeert *verzoekster*, dat het den Hove behage de Commissie te gelasten verzoekster haar recht op behoud van haar werkzaamheden als vertaalster en van haar uitsluitende tewerkstelling in die functie te waarborgen.

Bij repliek heeft verzoekster haar conclusie gewijzigd en gevorderd voor recht te verklaren, dat de Commissie haar verplichting ex artikel 24 Ambtenarenstatuut om de bijscholing van verzoekster te vergemakkelijken, niet is nagekomen, met veroordeling van de Commissie tot betaling van één frank ter zake van schadevergoeding voor de door verzoekster uit dien hoofde geleden schade.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet-ontvankelijk te verklaren;

— althans, voor recht te verklaren dat de behandeling van de zaak moet worden geschorst tot na het definitieve einde van de invaliditeitsprocedure betreffende verzoekster;

— in ieder geval het beroep ongegrond te verklaren.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid

De *Commissie* merkt allereerst op, dat verzoekster zelf in haar klacht heeft gesteld dat zij „sinds juni 1979 gedwongen was haar vertaalwerk meer en meer te laten schieten om onbelangrijke secretariaatswerkzaamheden te verrichten ..." Volgens de Commissie dateert het bezwarende besluit dus reeds van begin juni en is het in december 1979 enkel maar bevestigd. Bijgevolg was ook de klacht al te laat ingediend. Bovendien is een — uitdrukkelijke of stilzwijgende afwijzing van een klacht een zuiver bevestigend besluit, dat niet vatbaar is voor beroep.

Subsidiair merkt de Commissie hierbij op, dat op basis van het rapport van de invaliditeitscommissie zal moeten worden beslist of verzoekster geschikt is om haar werkzaamheden uit te oefenen. Daarom bestaat er op dit moment geen enkel procesbelang.

Verzoekster stelt dat het beroep is ingesteld binnen drie maanden na de datum waarop zij van het uitdrukkelijke besluit

in kennis is gesteld, en dat de beweerde niet-ontvankelijkheid van de klacht is gedekt doodat de Commissie ze in behandeling heeft genomen. Zij stelt dat haar arbeidsongeschiktheid verband houdt met de wijziging van haar tewerkstelling en dat zij dus wel degelijk een werkelijk en actueel belang heeft. Het zijn juist de werkzaamheden van de invaliditeitscommissie, die voor de duur van de procedure voor het Hof geschorst zouden moeten worden.

B — Ten gronde

In haar verzoekschrift stelt *verzoekster* dat zij, hoewel ingedeeld in categorie C, al zeven jaar tot tevredenheid van haar hiërarchische meerderen vertaalwerk doet en er recht op heeft, in deze gespecialiseerde functie te worden gehandhaafd.

In repliek stelt zij dat de Commissie, door haar met secretariaatswerk te belasten, de haar bij artikel 24 van het Statuut opgelegde verplichting om haar bijscholing te vergemakkelijken, niet is nagekomen. Tot staving hiervan voert zij aan dat de Commissie op de hoogte was van haar uitzonderlijke capaciteiten als vertaalster en van haar aanpassingsmogelijkheden bij secretariaatswerk.

Uit de beoordelingsrapporten volgt bovendien dat zij juist dankzij haar bijscholing werk van uitzonderlijke kwaliteit heeft kunnen leveren. De discretionaire bevoegdheid van de administratie ten aanzien van de tewerkstelling van ambtenaren vindt haar grenzen enerzijds in het belang en de goede werking van de dienst, en anderzijds in de verplichting om de betrokkenen te helpen en bij te staan in hun loopbaanontwikkeling. De Commissie heeft geen goede, objectieve gronden aangevoerd waarom verzoekster niet eenvoudig het werk mocht blijven doen dat zij al zeven jaar deed.

Ten aanzien van de conclusie van het verzoekschrift verklaart de *Commissie* dat verzoekster tot categorie C behoort en door haar werk geen recht heeft verkregen op een vertalerspost noch het recht om uitsluitend vertaalwerk te doen.

Ook indien de nieuwe conclusies van de repliek ontvankelijk zouden zijn, zijn zij ongegrond: uit het dossier blijkt immers dat de persoonlijke ontplooiing van verzoekster inderdaad is vergemakkelijkt doordat haar jarenlang de gelegenheid is geboden talencursussen te volgen en zich toe te leggen op vertalen. Dit neemt echter niet weg dat zij, tenzij zij met succes aan een vergelijkend onderzoek zou deelnemen, slechts binnen haar eigen categorie kan worden bevorderd en dat de Commissie als enige verantwoordelijk is voor de inrichting van de diensten, die zij naar behoefte moet kunnen wijzigen.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 4 juni 1981 hebben verzoekster, vertegenwoordigd door P.-P. Van Gehuchten, en de Commissie, vertegenwoordigd door D. Jacob, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 17 september 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingediend ter griffie van het Hof op 28 oktober 1980, heeft Waltraut Kruse, secretaresse-stenotypiste in de rang C 2 bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, het Hof verzocht de Commissie te gelasten, ingevolge artikel 24 Ambtenarenstatuut verzoekster haar recht op behoud van haar werkzaamheden als vertaalster en van haar uitsluitende tewerkstelling in die functie te waarborgen. Bij repliek heeft verzoekster het Hof verzocht, voor recht te verklaren dat de Commissie, door haar met secretariaatswerk te belasten, de haar in genoemd artikel opgelegde verplichting om de bijscholing van verzoekster te vergemakkelijken, niet is nagekomen, en de Commissie op grond hiervan te veroordelen tot betaling van één frank ter zake schadevergoeding voor de door verzoekster uit dien hoofde geleden schade.

2 Blijkens het dossier heeft verzoekster tijdens haar loopbaan als secretaresse-stenotypiste tal van talencursussen kunnen volgen en is zij sinds maart 1973 voornamelijk, zo niet uitsluitend, belast geweest met het vertalen en redigeren van teksten in verscheidene talen. In juni 1979 verzocht men haar echter, ook secretariaatswerkzaamheden te verrichten. Zij verklaarde toen om gezondheidsredenen niet in staat te zijn enig ander soort werk dan vertaalwerk te verrichten. Sindsdien is zij wegens ziekte afwezig geweest en haar geval is thans voorgelegd aan de invaliditeitscommissie.

3 Op 3 december 1979 had verzoekster een onderhoud met haar hiërarchische meerdere, die haar meedeelde dat het in het voornemen lag haar, wanneer zij haar werk zou hervatten, te werk te stellen bij de bibliotheek van het directoraat-generaal, waar zij zich zou kunnen wijden aan spoedvertalingen, doch slechts voor de helft van de tijd. Verzoekster protesteerde tegen deze beperking en diende, na een briefwisseling, op 18 april 1980 een administratieve klacht in, die op 28 juli daaropvolgende werd afgewezen.

4 De Commissie betwist de ontvankelijkheid van het beroep, stellende enerzijds, dat de administratieve klacht te laat was ingediend en anderzijds, dat verzoekster geen procesbelang meer heeft nu haar zaak aan de invaliditeitscommissie is voorgelegd.

5 In casu behoeft op deze exceptie niet te worden beslist, aangezien zelfs een summier onderzoek van verzoeksters argumenten het oordeel rechtvaardigt dat het beroep hoe dan ook kennelijk ongegrond is.

6 In dit verband dient er in de eerste plaats aan te worden herinnerd, dat volgens artikel 7 Ambtenarenstatuut het tot aanstelling bevoegde gezag de ambtenaar uitsluitend in het belang van de dienst overeenkomstig zijn rang tewerkstelt in een tot zijn categorie of groep behorend ambt, en dat ingevolge artikel 36 van het Statuut de ambtenaar in actieve dienst gehouden is de werkzaamheden te verrichten die verbonden zijn aan het ambt waarin hij is tewerkgesteld.

7 Ook al heeft de administratie er alle belang bij haar personeelsleden te werk te stellen overeenkomstig hun bijzondere capaciteiten en persoonlijke voorkeur, dit betekent niet dat een ambtenaar het recht zou hebben bepaalde taken uit te oefenen of te behouden, of een andere tot zijn standaardfunctie behorende taak te weigeren. Het enige recht dat het Statuut de ambtenaren op dit punt waarborgt, is het recht op toewijging van taken die met hun rang en ambt overeenkomen.

8 Deze overwegingen klemmen te meer wanneer, zoals in casu de ambtenaar werkzaamheden wenst te behouden die althans ten dele tot de taken van een andere groep dan de zijne behoren.

9 Voor het behoud van haar vroegere taken kan verzoekster zich evenmin beroepen op artikel 24 van het Statuut, dat bepaalt dat de instellingen gehouden zijn de bij- en nascholing van de ambtenaar te vergemakkelijken, voor zover dit verenigbaar is met de eisen van een goede werking der diensten. Deze bepaling heeft geen betrekking op de tewerkstelling van ambtenaren. In casu heeft de Commissie zich ten aanzien van verzoekster ten volle gekweten van haar in artikel 24 omschreven verplichtingen door haar in de gelegenheid

te stellen talencursussen te volgen en haar de mogelijkheid te bieden, ook in de toekomst een deel van haar tijd aan bepaalde vertaalwerkzaamheden te besteden.

10 Uit het voorafgaande volgt, dat de Commissie, toen zij verzoekster vroeg om ook secretariaatswerkzaamheden te verrichten die volstrekt overeenkwamen met verzoeksters standaardfunctie, het Statuut op generlei wijze heeft miskend noch een handeling heeft verricht die haar schadeplichtig zou maken. Bijgevolg dienen alle conclusies van verzoekster te worden afgewezen, daaronder begrepen het verzoek om schadevergoeding.

Kosten

11 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Volgens artikel 70 van het Reglement blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

12 Ofschoon verzoekster metterdaad in het ongelijk is gesteld, dient bij de kostenverdeling niettemin rekening te worden gehouden met de voorgeschiedenis van het geschil. Door verzoekster hoofdzakelijk of uitsluitend te belasten met redactie- en vertaalwerkzaamheden die, althans ten dele, normaliter tot de taken van een andere groep dan de hare behoren, en dit gedurende zeer lange tijd, heeft de administratie zelf een ongewone situatie geschapen en bij verzoekster begrijpelijke, zij het ook niet gerechtvaardigde verwachtingen gewekt. Het feit dat verzoekster dit beroep heeft ingesteld, vindt dan ook ten dele zijn verklaring in regelingen die de administratie vroeger heeft getroffen. Onder deze omstandigheden dient artikel 69, paragraaf 3, tweede alinea van het Reglement voor de procesvoering te worden toegepast, volgens hetwelk het Hof ook een partij die in het gelijk is gesteld, kan veroordelen tot vergoeding aan de wederpartij van de kosten van een procedure die door haar eigen optreden is veroorzaakt.

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep.**

2. **Verwijst de Commissie in de kosten van het geding, met inbegrip van die van verzoekster.**

Due Pescatore Chloros

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 22 oktober 1981.

Voor de griffier

J. A. Pompe

adjunct-griffier

De president van de Tweede kamer

O. Due

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL S. ROZÈS VAN 17 SEPTEMBER 1981 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

I — Het kan voorkomen dat ambtenaren zich beklagen over het feit dat zij gedwongen zijn prestaties te verrichten die boven het niveau liggen waarvoor zij, gezien hun indeling, worden betaald. Veel ongebruikelijker is het dat zij erop aandringen moeilijker taken te mogen verrichten dan die welke men van hen mag verwachten, zonder evenwel het bijbehorende salaris te verlangen. In deze zaak hebt u echter van een dergelijk geval kennis te nemen.

1 — Vertaald uit het Frans.